

του. Είπατε αὐτῷ, ἐξοχώτατε, ὅτι δύναται νὰ βασιθεῖ ἐφ' ὑμῶν, ὅτι, ἀντὶ νὰ θεωρῇ τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα ὅποιαν ἐθεώρει αὐτὴν μέχρι τοῦδε ἦτοι ἐχθρὰν, δύναται νὰ θεωρήσῃ αὐτὴν προστατριά, καὶ ἐκεῖνος, ὅστις κατηρξάτο τὸ ὄνομά σας, θέλει λατρεύσει ἡμᾶς ὡς τὸν ἀγαθὸν ἀγγέλόν του.

Ἔπεται συνέχεια.

Δμλ.

Η ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Διήγημα Α. Fourgeaud.

Α

Ἡ Γαβριέλλα πρὸς τὸν Μάξιμον.

14 Ἰουλίου.

Σοὶ γράφω, Μάξιμε, διότι ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ κατάρκῃς τὸ διάδημά μου τοῦτο, καὶ διότι αἰσθάνομαι ὅτι ἡ καρδιά μου εἶνε ἐλευθέρη, ὅπως διαθέσω αὐτὴν κατὰ βούλησιν.

Ρίψον εἰς τὸ πῦρ τὰ βιβλία σου καὶ ἐπανάλθε ταχέως εἰς τὴν οἰκίαν σου, ὅπως ἐπαναλάβῃς ἡ ἐκ τῶν τόπων τούτων φυγαδευθεῖσα χαρὰ.

Οὐχ ἦττον εἶμαι εὐτυχής, Μάξιμε, ὅσον οὐδεμία ἐπὶ τοῦ κόσμου γυνή, ἀναλογιζομένη ὅτι σὺ νυχθήμερον ἀπασχολεῖς τὸ πνεῦμά μου καὶ ὅτι ἀνῆκω εἰς σὲ διὰ παντός.

Ὑπάκουσον λοιπὸν εἰς τὴν θέλησίν μου καὶ ἐλθέ, ἐλθέ ταχέως, Μάξιμε! Ἄφες τὰ πολυτελῆ μέγαρα τῆς πρωτεύουσας, ἀφες τὰς ἑδρας τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐπανάλθε εἰς τὴν οἰκίαν σου, τῆς ὁποίας ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθὲν σου διὰ παντός.

Ὁ ἀγγελὸς σου, ὅπως συνειθίζεις νὰ ὀνομάζῃς τὴν γράφουσαν τὰς γραμμὰς ταύτας, ἐντὸς ὀλίγου θὰ πενηθορήσῃ ἡ ὑγεία τῆς θείας μου Μαγδαληνῆς χειροτέρευσεν κατ' αὐτὰς ἐπαισθητῶς καὶ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἱατροῦ, δὲν θὰ ζήσῃ πέραν τοῦ μηνὸς τούτου. Καὶ ἂν δὲν ἐπανάλθῃς ταχέως, Μάξιμε, θὰ μείνῃ μόνῃ ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἄνευ οὐδενὸς ἄλλου προστάτου εἰ μὴ τοῦ Ὁσσιανοῦ, τοῦ πιστοῦ ἐκείνου κυνὸς τῆς Νέας Γῆς.

Ἡ ἐποχὴ αὕτη εἶνε ἡ ὥραιότερα καὶ καταλληλοτέρα διὰ τὴν ἐξοχήν. Ὁ ἥλιος φωτίζει τοὺς ἀγρούς καὶ τὰς πεδιάδας, ὅπως ἡ ἐλπίς φωτίζει τὴν καρδίαν μου καὶ ἡ λάμψις τοῦ μέλλοντος ἀναζωπυρεῖ καὶ ἐνισχύει τὸν ἥρωτά μου.

Ὅταν τὸ σκότος τῆς νυκτὸς, ἐπερχόμενον, ἀποκρύπτῃ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὰς εὐανθεῖς καὶ χλοερὰς πεδιάδας καὶ τὰ θάλλοντα καὶ εὖσσμα δένδρα ἡ καρδιά μου αἰσθάνεται ἀνέκφραστον λύπην· ἀλλ' ὅταν αἰσθανθῶ πνέουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου τὴν δροσερὰν καὶ μυροδόλον ἐσπερινὴν αὐραν, ἥτις μοὶ μεταφέρει τὸ ἀρώμα τῶν προσφιλῶν μοι ἐκείνων πεδιάδων, τότε ἡ καρδιά μου αἰσθάνεται γλυκυτάτην ἀνακούφισιν καὶ τὰ χεῖλη μου ἀκούον προφέρουσι τὸ ὄνομά σου! Ἀλλὰ, φεῦ! πάραυτα ἐπαναπίπτω εἰς βαθυτάτην μελαγχολίαν, διότι δὲν εἶσαι πλησίον μου, Μάξιμε, ὅπως θαυμάσωμεν ὅμωδ τὸ μεγαλύνει καὶ τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, ἀκούσα δὲ προσηλῶ τοὺς δακρύοντας ὀφθαλμούς μου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς πρωτεύουσας, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ σ' ἴδω ἐπανερχόμενον. Ὡ! ἐλθέ, ἐλθέ ταχέως, Μάξιμε! Τὸ πᾶν, ἄνευ σοῦ εἶνε δι' ἐμὲ σκοτεινόν· καὶ αὐτὸς ὁ λάμπων ἥλιος, ὁ περικαλύπτων καὶ ζωογονῶν τὴν γῆν ἅπασαν, καθιστῶν αὐτὴν μακρὰν, καὶ αὐτὸς ὁ ἥλιος, ἄνευ σοῦ, μοὶ φαίνεται ἄστρον ζοφῶδες καὶ ἐσβεσμένον.

Τὰ δάση καὶ αἱ πρασινίζουσαι πεδιάδες σὲ περιμένουν, ὅπως καὶ ἐγώ, Μάξιμε. Τὰ ἀνθη ζητοῦσι τὸ βλέμμα σου, ὅπως διαγνώσῃς τὸ ἄρωμά των. Ὅστω καὶ ἡ καρδιά μου ζητεῖ τὴν καρδίαν σου, τὴν ὁποῖαν θεωρῶ ἀμείαντον, καίπερ περιπλανωμένην εἰς τὰ ἀχανῆ καὶ μυστηριώδη τῆς πρωτεύουσας ἐνδιαιτήματα.

Σπένδον λοιπὸν νὰ ἔλθῃς ἂν ὁ νέος σου βίος δὲν ἐξήλειφεν ἀπὸ τῆς μνήμης σου τὸ γλυκυτάτον παρελθόν μου. Θέλω νὰ ἴδω εἰς τὸ πλευρόν μου τὸν προστάτην μου, θέλω νὰ ἴδω πλησίον μου τὸν ἐκλεκτόν τῆς καρδίας μου. Ὁ μονότονος βίος τοῦ χωρίου δὲν θὰ μὲ φοβίσῃ ποσῶς, διότι ἡ παρουσία σου ὁ ἀποδιώκῃ τὰς λύπας μας καὶ θὰ μὲ καθιστᾷ εὐτυχῇ. Τὰ πτηνὰ θὰ χαιρετίζουν τὴν χαρμόνην τὴν ἀφίξίν σου, τὸ γλυκύτατον ἄστρον μου, καὶ τὰ θηρία ἐντρομα θὰ κρυβῶσιν εἰς τὸν ἥχον τῆς μελιρρύτου φωνῆς σου. Ἐλθέ, Μάξιμε,

ἐλθέ, ὅπως προστατεύῃς ὀρφανὴν νέαν, ἥτις ὡς μόνον ὄπλον ἔχει τὴν ἀδυναμίαν τῆς καὶ τὰ δάκρυά της. Σὺ μόνος δύνασαι νὰ με ὑποστηρίξεις καὶ νὰ με ὑπερασπίσῃς· σὺ μόνος, εἰς ὃν προσέφερα ὁλοκαύτωμα τὴν καρδίαν μου, σὺ μόνος ἔσῃ καὶ προστάτης μου, ὁ πιστὸς τῶν αἰσθημάτων μου φύλαξ. Ἡ θεία μου, ἥτις, ὡς γνωρίζεις, σὲ ἀγαπᾷ καὶ σὲ ὑπολήπτειται, ἀπὸ τοῦδε σὲ ὀνομάζει ἀνεψιόν της. Ὡ! καὶ ἐλθέ, ἐκλεκτέ τῆς καρδίας μου, ἂν ἔτι φλέγῃ τὴν καρδίαν σου τὸ ἄσβεστον ἐκεῖνο αἶσθημα, ὅπερ καθίστα ἀλλοτε εὐτυχὴ τὴν πιστὴν καὶ διὰ βίου ἀφωσιωμένην εἰς σὲ

Γαβριέλλαν.

Υ. Γ. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ με καταδικάσῃς ἂν δὲν δεικνύω τὴν προσήκουσαν λύπην διὰ τὸν προσεχῆ θάνατον τῆς θείας μου. Ἀλλὰ σκέψθητι ὅτι ἡ ἀγαθὴ αὕτη γρατὰ ἀγείρεται τὸ ἐνενηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της καὶ ὅτι μία μόνῃ ἐπιθυμία ἀπέμεινεν αὐτῇ: τοῦ νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ σὺνεγγυς τὸν θάνατον. Σκέψθητι ἐπίσης, ἀγαπητὲ Μάξιμε, ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν μας, ὅσα πικρὰ καὶ ἂν ἦναι τὰ παρὸν, εἶνε μὴδὲν ἀπέναντι τοῦ προσδοκώμενου εὐδαίμονος μέλλοντος.

Ἡ ἐλπίς αὕτη εἶνε ἡ ἀνακούφισις τῆς τεθλιμμένης ψυχῆς μας. Καὶ τὴν ἐλπίδα ταύτην σὺ ἐπέχυσας εἰς τὴν καρδίαν μου, Μάξιμε.

Β

Ἡ Βιλελμίνη πρὸς τὸν Μάξιμον.

14 Ἰουλίου.

Σοὶ ἀναγγέλλω εὐάρεστον εἶδῃσιν, Μάξιμε, διὰ τὴν ὁποῖαν πιστεύω ὅτι θὰ χαρῇς ἀπὸ καρδίας, ὅπως καὶ ἐγώ.

Σήμερον τὴν πρωΐαν ὁ πατὴρ μου μ' ἐκάλεσεν εἰς τὸ γραφεῖόν του. Εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην πάραυτα ἀνεμνήσθην, τὸ ὁμολογῶ, τῆς ἔχθρας, ἥτις ὑφίσταται μεταξὺ τῶν δύο οικογενειῶν μας, τῶν Μοντεγὺ καὶ Καπουλὲ.

— Κόρη μου, μοὶ εἶπεν ὁ πατὴρ μου μετὰ ἡδύτητος, ἀγνώστου μέχρι τοῦδε εἰς ἐμὲ, ἔπρεπεν ἀναμφιδόλως νὰ προσενηχθῶ εἰς σὲ αὐστηρότερον, ἀλλὰ βραδύτερον ἡννόησα ὅτι, ὅσῃν σκληρότητα καὶ ἂν ἐδείκνυσεν εἰς σὲ, οὐδὲν θὰ ἐπετύγχανον· ὥστε ἀπεφάσισα νὰ φανῶ ἐπεικὴς. Ἄλλως τε, δὲν πταίει ὁ Μάξιμος, ὅστις δὲν πιστεύω νὰ τρέψῃ τὸ αἰώνιον ἐκεῖνο μῖσος, τὸ ὁποῖον ἔτρεφον καὶ οἱ πρόγονοί αὐτοῦ, κατὰ τῆς οικογενείας μας· ἀλλὰ σὺ, ἥτις ἔπρεπε νὰ μοὶ ἐκμυστηρευθῇς πάραυτα τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτά σου.

— Ἐφοδοῦμην τὴν ὀργήν σου! ἐψιθύρισα μετὰ συστολῆς.

Ἐμενιδίασεν.

— Λοιπὸν ἐξακολουθεῖς νὰ τον ἀγαπᾷς; μὲ ἡρώτησεν.

— Ναί, πάτερ μου.

— Τότε γράφον εἰς τὸν Μάξιμον νὰ ἔλθῃ ταχέως, μοὶ εἶπε μετὰ τρυφερότητος· συγκατανεύω εἰς τὸν γάμον σας.

Πάραυτα ἐγονυπέτησα πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ ἔχυσα δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Σοὶ γράφω λοιπὸν νὰ ἔλθῃς, Μάξιμε, ἐξ ὀνόματος ἐκείνου, ὅστις μέχρι τοῦδε τοσοῦτον αὐστηρὸς ὑπῆρξεν εἰς ἐμὲ, καὶ ὅστις ἤδη συγκατατίθεται εἰς τὴν ἑνωσίν μας. Τοσαύτη δὲ εἶνε ἡ ἐκπληξίς μου, ὥστε νομίζω ὅτι εἶνε ὄνειρον, ὅτι ἤδη σοὶ γράφω! Ἀλλ' εὐτυχὴς δὲν εἶνε ὁ πατὴρ μου μοὶ ἐπέτρεψε νὰ σε ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἐνώσω τὴν τύχην μου μετὰ τῆς δικῆς σου.

Ἐλθέ λοιπὸν, Μάξιμε, ἀρκούντως ὑπέφερες τὸ μέλλον ἥρξατο ἤδη νὰ προσμειδῇ. Ἡ παρελθούσα πενία σου δὲν θὰ ἦναι πλέον διὰ σὲ εἰ μὴ πικρὰ ἀνάμνησις, ἥτις θὰ σε διδάξῃ νὰ ἐκτιμᾷς δέοντως τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν σου. Σχίσον πλέον τὰ βιβλία καὶ τὰ λεξικά καὶ ἐλθέ πλησίον μου νὰ σε διδάξω ἐγὼ τὰς τέξεις τοῦ ἔρωτος καὶ νὰ μάθῃς παρὰ τοῦ λεξικοῦ τῆς καρδίας μου τί σημαίνει ἡ λέξις: Ἀγαπᾷ! Φεῦ! οἱ ἔηροι καὶ σχολαστικοὶ ἀκαδημαῖκοι δὲν ἀνεύρουν εἰςέτι τὰς καταλλήλους λέξεις, ὅπως παραστήσωσι τὰ φλογερὰ αἰσθήματα δύο ἀγαπημένων ψυχῶν!

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συνήτησα καθ' ὅδον τὴν μητέρα σου καὶ τὴν ἀδελφὴν σου. Ὡ, πόσον μ' ἐλύπησεν ἡ ἀδιαφορία των, Μάξιμε! Βεβαίως θὰ προσπαθῇς νὰ φιλιωθῶμεν καὶ πάλιν, δὲν εἶνε ἀληθές; Ἀλλὰ διατί ἀρᾷ γε μ' ἐχθρεύονται; Διότι σὲ ἀγαπᾷ; Ἀλλὰ μήπως ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου ἀφαιρεῖ τὰ ἐπὶ σοῦ δικαιώματά των;

Ἡδὴ ὕψιαινε, πρόσφιλεστάτῃ μου Μάξιμε, καὶ ἔχε πάντοτε ὅπ' ὄψιν σου ὅτι σὲ περιμένει ἀνυπομονῶς ἡ πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη μνηστὴ σου

Βιλελμίνη.

Γ

ΜΑΞΙΜΟΣ

Ὁ καιρὸς ἦτο βροχερός.

Ὁ Μάξιμος, σύννους καὶ μελαγχολικός, ἐκάθητο ἐν τῷ δωματίῳ του. Ἐν τῷ παρκακτιμένῳ δωματίῳ ἀντήχουν ἄσματα παιδρᾶ, καὶ κρότος συγκρουομένων ποτηρίων.

Ἦσαν φίλοι τοῦ Μάξιμου, οἵτινες συνηθύμουν ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ καὶ οἱ ὁποῖοι ἐπανειλημμένως εἶχον προσκαλέσει αὐτόν· ἀλλ' οὗτος, βεβουλισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, δὲν ἤκουεν οὔτε τὰ ἄσματα, οὔτε τὰς φωνάς, οὔτε τὸν ἥχον τῶν συγκρουομένων ποτηρίων.

Αἰφνης ὁ Μάξιμος ἤκουσεν ἐλαφρὸν κρότον εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου του.

Ἐνόμισεν ὅτι οἱ φίλοι του ἤλθον νὰ τον προσκαλέσωσι καὶ πάλιν καὶ προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσεν.

Ἀλλὰ, στρέψας τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, εἶδε χεῖρά τινα, ρίπτουσαν δύο ἐπιστολάς ἐντὸς τοῦ δωματίου του. Ἦσαν αἱ ἐπιστολαὶ τῆς Γαβριέλλας καὶ τῆς Βιλελμίνης.

Ὁ Μάξιμος ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς καὶ ἀνέγνωσεν αὐτάς.

Τὰ χεῖλη του ἐμενιδίασαν παραδόξως καὶ τὸ μέτωπόν του συνωφρώθη ἔτι μᾶλλον.

Τὰ ἄσματα ἐξηκολούθουν φαιδρότερα ἐν τῷ παρκακτιμένῳ δωματίῳ. Ἠνέφξε τὴν θύραν ἀθουρώδης καὶ κατῆλθε ἀκροποδητὴ τὴν κλίμακα.

Κρατῶν πάντοτε τὰς ἐπιστολάς του, περιεπλανήθη ἐφ' ἱκανὰς ὥρας εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Καὶ ἔβρεχεν, ἔβρεχε πάντοτε.

Μετὰ τινας ὥρας ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τὰ ἄσματα ἐξηκολούθουν ἔτι καὶ ὁ οἶνος ἐσπένδετο ἀφθόνως.

Ὁ Μάξιμος διήλθεν ἀδιάφορος. Εἰσηλθὲν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τινας ἀνακλιντρού, κρατῶν διὰ τῶν χειρῶν του τὸ μέτωπον.

— Ὡ! τὸ ὠρκίστην! τὸ ὠρκίστην! ἔλεγεν.

Εἶτα δέ, ἐγερθεὶς, ἐκάθησε πλησίον τραπέζης τινός, τὴν κεφαλὴν πάντοτε κρατῶν ἀνὰ χεῖρας, καὶ παρεδόθη εἰς βαθυτάτους διαλογισμούς.

Ἐπὶ τέλους ἤρχισε νὰ γράφῃ· ἀλλὰ πάραυτα ἔρριψε μετ' ὀργῆς μακρὰν αὐτοῦ τὸν κάλαμον καὶ ἤρξατο διατρέχων μεγάλους βήμασι τὸ δωμάτιον.

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἀρκούντως προχωρήσει, ὅτε ἐκάθησε καὶ πάλιν πλησίον τῆς τραπέζης καὶ ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὸν κάλαμον.

Ἐγράψε δύο ἐπιστολάς καί, λαβὼν αὐτάς, ἐξῆλθε τῆς οἰκίας.

Ὅτε ἐπανῆλθεν, ἦτο πλέον μεσονύκτιον.

Τὰ ἄσματα τῶν φίλων του εἶχον ἤδη παύσει καὶ μόνον ἡ φωνὴ τοῦ ἀλέκτορος ἤκούετο μακρόθεν.

